

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/106/2014
Identifikačné číslo spisu:	3104897826
Dátum vydania rozhodnutia:	17.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3104897826.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti povinnému: T. L., bytom R. M. F., K. II XX/XX, zastúpený JUDr. Romanom Juríkom, advokátom s sídlom v Bratislave, Račianska 62, o vymoženie sumy 836,49 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 23Er/3534/2004, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Coe/120/2013-31, takto

rozhodol:

I.
II.

Dovolanie povinného o d m i e t a.
Oprávnenej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Prostredníctvom právneho zástupcu povinného bolo dňa 22.11.2012 súdu doručený návrh na odklad a zastavenie exekúcie. Právny zástupca uviedol, že exekučný titul - platobný výmer č. 2233/2003/a mu nebol riadne doručený, a teda proti nemu nemohol podať riadny opravný prostriedok, v návrhu ďalej uvádza, že povinný nežije v Slovenskej republike, a ani tu nevlastní žiaden hnuteľný či nehnuteľný majetok. Právny zástupca navrhol povoliť odklad exekúcie podľa § 56 ods.2 písm. 2 Exekučného poriadku a následne zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku.

Okresný súd Trenčín ako súd exekučný uznesením č. k. 23Er/3534/2004 - 19 z 16. januára 2013 rozhodol, že návrh povinného na odklad exekúcie sa zamietá. Ďalším výrokom zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Súd zistil, že exekučným titulom v predmetnej veci je platobný výmer č. 2233/2003/a zo dňa 14.8.2003. Platobný výmer bol dňa 19.9.2003 doručovaný prostredníctvom pošty povinnému. Ako vyplýva z neprevzatej zásielky a vyznačenia na nej, opakované doručenie zásielky sa vykonalo 22.09.2003 (pondelok), kedy bola aj následne zásielka uložená na pošte ako neprevzatá. Po nevyzdvihnutí zásielky povinným v úložnej dobe sa táto vrátila oprávnenému, čím následne platobný

výmer nadobudol právoplatnosť dňa 10.10.2003 a vykonateľnosť 20.10.2003. Prvostupňový súd mal z obsahu spisu 23Er/3534/2004 za preukázané, že exekučný titul bol povinnému riadne doručený v súlade s § 24 ods. 1 a 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Vyznačenie dátumov poštovým doručovateľom na nedoručenej zásielke je riadne a čitateľné. Na základe uvedených skutočností mal súd za to, že platobný výmer sa stal riadne právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, preto návrh povinného na odklad a zastavenie exekúcie zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie povinný prostredníctvom právneho zástupcu. Tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je v celom rozsahu nesprávne, nezákonné a odvolanie podáva proti rozhodnutiu ako celku, z nasledovných dôvodov: napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 157 ods. 2 O. s. p.), súd nevykonal dôkazy nevyhnutné pre objasnenie skutkového stavu a správne rozhodnutie, a súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku v celom rozsahu zastavuje, eventuálne, aby napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a spolu správne záväzným názorom vrátil konajúcemu súdu na ďalšie konanie.

Na odvolanie povinného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č. k. 6CoE/120/2013-31 z 21. mája 2013 odvolanie povinného vo výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie odmietol a ďalším výrokom rozhodol, že uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie sa potvrdzuje. Proti výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie nemožno podľa ust. §202 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 56 Exekučného poriadku podať odvolanie, pretože Exekučný poriadok proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie odvolanie nepripúšťa (v zmysle § 56 ods. 7 Exekučného poriadku je prípustné odvolanie len voči rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie). Preto odvolací súd odvolanie v tejto časti podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. Odvolanie povinného proti výroku napadnutého uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, odvolací súd preskúmal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu v napadnutej časti je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 2 O. s. p. Odvolanie povinného proti výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je dôvodné. Povinný uvádza, že údaje na doručenke nie sú riadne čitateľné. Odvolací súd však zhodne s okresným súdom nemal pochybnosť o tom, že poštový doručovateľ na doručenke vyznačil ako dátum prvého neúspešného doručovania deň 19.9.2003, opakovaného doručovania deň 22.09.2003 a deň uloženia 22.9.2003. Povinný poukazoval na to, že doručenka je neopatrená pečiatkou pošty a podpisom doručovateľa. Odvolací súd však poukazuje na pečiatku pošty, ktorá sa nachádza na obálke nedoručeného listu s dátumom 19.9.2003 a z čoho vyplýva, že list bol prevzatý poštou 017 01 Považská Bystrica, a teda doporučený list prebehol cyklom doručovania prostredníctvom pošty SR. Neobstoí argument povinného, že okresný súd arbitrárne odobril hoci akú doručenku. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z čoho odvodzuje vadnosť predloženej doručenky. Preto odvolací súd nepovažuje skutočnosť, že sa povinný o uložení zásielky nedozvedel v zmysle § 24 zák. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) dôvodom, pre ktorý by exekučný titul nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Odvolací súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie vecne správne, preto ho v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd uznesenie súdu prvého aj druhého stupňa zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie spolu s právne záväzným názorom Najvyššieho súdu SR. Podanie dovolania odôvodnil tým, že v konaní súdov oboch stupňov došlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a to, že postupom súdu sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci - dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a to, že rozhodnutie trpí tzv. inou vadou, ktorá má za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci.

Dovolaateľ namietal, že postupom prvostupňového aj odvolacieho súdu došlo k odňatiu práva na súdnu ochranu a prístup k súdu zo strany povinného. Odňatie malo spočívať v tom, že povinného súd nekonfrontoval v sporných otázkach. Súd sa podľa dovolateľa obmedzil len na všeobecné a povrchné konštatovania (§ 230 ods. 1 O. s. p.), tvrdí, že vzhľadom na nepreskúmateľnosť procesného postupu pri dokazovaní došlo k materiálnom zmysle k odňatiu práva na prístup k súdu. Extrémna arbitrárnosť výkladu spôsobila, že právo povinného na obranu svojich práv bolo iba iluzórne a nevykonanie dokazovania viedlo k odňatiu prístupu k súdu a porušeniu práva povinného podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej sa v návrhu vyjadril, že konajúce súdy v celom rozsahu nesprávne právne posúdili namietané dôvody pre zastavenie exekúcie, právnu úpravu a normy zakotvujúce náležitosti doručenky ako verejnej listiny a podmienky uplatnenia fikcie doručenia vo väzbe na preukázanie splnenia zákonných podmienok doručenia písomností podľa Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (ust. § 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v dovolacom konaní v súlade s ust. § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 237 a § 239 O. s. p.

V prejednávanej veci je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, kde odvolací súd odmietol odvolanie povinného proti uzneseniu okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie a tiež proti potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru ES (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako tak nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania dovolateľa by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O. s. p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, i/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, pretože rozhodujúce je len zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ v dovolaní namietal vadu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., o takú vadu ide vtedy, ak sa postupom súdu účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Existenciu vady podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., t.j. skutočnosť, že postupom súdu sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom, odôvodňoval dovolaateľ tým, že porušením procesných práv povinného na vykonanie navrhovaných dôkazov bolo povinnému odňaté právo konať pred súdom. Taktiež namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia nevysporiadanie sa s dôvodmi zastavenia exekúcie a odvolacími dôvodmi. Extrémna arbitrárnosť výkladu spôsobila, že právo povinného na obranu svojich práv bolo iba iluzórne a nevykonanie dokazovania viedlo k odňatiu prístupu k súd a porušeniu práva povinného podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. íl O. s. p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolaací súd z obsahu spisu nezistil, žeby konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou povinnému realizáciu jeho procesných práv.

Pokiaľ povinný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 O. s. p.), vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúci za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam vtom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesné prípustné.

Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 uverejnené v zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. uvádza: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 23 7 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. " Preto môžeme zastávať názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. Inú vadu konania v zmysle § 241 ods.2 písm b/ O. s. p, nie však procesnú vadu konania v zmysle 237 písm. f/ O. s. p.

Ďalej právny zástupca povinného poukazuje v odôvodnení dovolania na to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že súd nevykonával dokazovanie. Pokiaľ dovolaateľ namietal odňatie možnosti konať pred súdom nevykonaním dokazovania, ktoré súdu navrhol, dovolaací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), nie účastníkov konania. K námietke nesprávneho hodnotenia dôkazov alebo jeho nevykonania je potrebné ešte uviesť, že v zmysle § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho. čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (R 37/1993), pre

úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesné prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Nevykonaním povinným navrhovaného dokazovania nemohlo preto dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia povinného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), povinným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Vzhľadom na to, že v danom prípade dovolanie prípustné nie je, dovolací súd nepreskúmaval (ani nemohol) správnosť právneho posúdenia napadnutých rozhodnutí odvolacieho súdu. Uvedený záver platí aj pre dovoláciu námietku, obsahom ktorej je výskyt tzv. inej vady v konaní pred odvolacím súdom, odlišnej od vád taxatívne uvedených v ust. § 237 O. s. p., o ktorej dovolateľ tvrdí, že mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád konania tvrdených dovolateľom a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., pričom prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z § 239 O. s. p.. Najvyšší súd SR odmietol procesné neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnému oprávnenému (ust. § 243b ods. 5 a § 243c v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.